

Anita Verkerk

DOCHTER
VAN DE ZON



Uitgeverij Cupido

Omslag: Buronazessen

Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

ISBN 978-94-90763-57-2

1^e druk: 2012

2^e druk: 2015 (licht gewijzigd)

© 2015 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2015 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form.

The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

Voor mijn lieve moeder

PROLOOG

Het was druk op het grote plein voor de Zonnetempel. Het kleine meisje met de lange zwarte vlecht worstelde zich tussen de benen van de volwassenen door en staarde met grote bruine ogen naar de hagewitte lama op het lage stenen altaar. Het dier probeerde angstig mekkerend los te komen, maar het touw om haar ranke hals was veel te dik. De kleine lama had geen enkele kans...

Vanuit haar ooghoeken zag het meisje hoe er een man naar het offerbeest toe liep. Een priester in een kleurige poncho van vicuña-wol met een rode hoed op zijn hoofd. Hij greep de tegenstribbelende lama ruw beet en trok het touw van haar nek.

Uit zijn kleren haalde hij een glinsterende gouden Tumi tevoorschijn en stak het ribbelige offermes omhoog. Op het handvat stond een afbeelding van de onthoofdingsgod en de felle zonnestralen vielen precies op zijn gemene ogen van gifgroen jade.

Het werd doodstil op het plein. Je hoorde alleen de lama nog klagelijk protesteren. Alsof ze wist wat voor gruwelijks haar nu te wachten stond.

Het meisje begon te bibberen en beet heftig op haar lip.

De priester nam de krijgende lama in een houdgreep, greep haar kop beet en trok die achterover. Toen keek hij omhoog naar de zon en zaagde met wilde bewegingen het weerloze keeltje open.

Helder rood bloed spatte in het rond. De lama maakte een gorgelend geluid, de oogjes puilden uit in afschuwelijke angst en haar hele lijfje begon te schokken.

Het meisje kon het niet langer aanzien en rende schreeuwend weg. “Mama! Mama, waar ben je? Help me dan toch!”

HOOFDSTUK 1

“Dit is je grote kans, Melanie!” riep de opgewonden stem van Nina in mijn arme oor. “Uit bed met jou!”

Maar hoewel Nina’s woorden keihard in mijn zere hoofd binnen denderden, drong de boodschap niet tot me door. We hadden de afgelopen nacht een behoorlijk heftig feestje gehad en het enige wat ik nu wilde, was slapen.

Dus dat deed ik dan ook. Ik worstelde me op mijn andere zij en sliep verder.

“Kom op, Mel!” Nina schudde keihard aan mijn arm. “Dit mag je echt niet laten lopen. Het is de kans van je leven!”

“Laat me met rust,” mompelde ik vaag. “Ik heb hoofdpijn.”

De hand verdween van mijn arm en ik kroop behaaglijk wat dieper onder de wol. Gelukkig, Nina had het alweer opgegeven, nu kon ik lekker...

Mijn dekbed zwaaide door de lucht en een tel later kreeg ik een ijskoude plens water over mijn verwarde kapsel heen.

“Later zul je me dankbaar zijn,” verklaarde Nina, terwijl ze de stem van oma Nijkerk nadeed. En er volgde een nieuwe bui.

Ik schoot overeind en keek mijn *best female friend* annex flatmaatje woest aan. “Ben jij nou helemaal? Hoe haal je het in je duffe hoofd om...”

Nina wuifde mijn boze woorden met een korte handbeweging weg en begon vervolgens met een stuk krant om mijn oren te wapperen.

Nou, die was rijp voor therapie. Ik kon het beste gelijk maar even naar Zon & Schild bellen om te zeggen dat de psych haar meteen mocht komen ophalen. Dan had ik tenminste weer rust.

Met een mysterieuze glimlach waar de Mona Lisa jaloers op zou worden, zakte Nina geroutineerd op een drooggebleven randje van mijn matras neer, hield de krant omhoog en las hardop voor:

Wegens omstandigheden gezocht: verpleegkundige die hulpbehoevende dame van 82 wil begeleiden op rondreis door Peru. Goed salaris, eigen hotelkamer en onkostenvergoeding. Ze duwde de krant in mijn handen en leunde voldaan achterover. “Nou jij weer,” zei ze opgewekt.

“Ik wil gewoon slapen,” bromde ik. “Een kater, weet je wel?” Een gigantische onzin-opmerking natuurlijk. Nina was een fanatieke gezondheidsfreak. Ze at strikt veganistisch – terwijl voor mij gewoon vegetarisch wel voldoende was – en behalve allerlei soorten vage kruidenthees dronk ze alleen maar vruchtensap.

Voor haar was een kater een harig beest op vier poten, verder kon ze zich bij het woord niks voorstellen. Dus konden beleegen feestgangers met een *chateau migraine syndroom* bij haar op geen greintje begrip rekenen.

Kreun...

En ja hoor, daar praatte Nina al opgewekt verder: “Maar snap je het dan niet, *retard* dat je bent? Dit is je kans om helemaal

gratis naar Peru te gaan. Je krijgt zelfs geld toe.”

Oké, onder normale omstandigheden was ik het vast wel met haar eens geweest. Maar nu had ik een gigantische hoofdpijn en het interesseerde me allemaal geen biet. Maar Nina keek me zo vol verwachting aan, dat ik me gedwongen voelde om iets terug te zeggen. “Ik ben helemaal geen verpleegkundige,” prevelde ik.

“Tuurlijk wel. Je hebt vijf jaar voor je zieke moeder gezorgd, dus zo’n bejaarde dame is geen enkel probleem voor je. Dat heb ik ze ook gezegd.”

Ik werd heel langzaam toch maar een klein beetje wakker. “Dat... dat heb je ze ook gezegd?” stotterde ik. “Wat bedoel je daar eigenlijk mee?”

“Nou, ik heb natuurlijk al even voor je gebeld. Je moet over een uur op de Staringlaan zijn, dus ik zou maar gauw gaan douchen.”

Douchen? Dat was wel het laatste waar ik behoefte aan had. Eerst uitkleden, dan zo’n ijskoude straal nattigheid over mijn lijf – want de boiler liet ons nogal eens in de steek – en daarna weer aankleden. Ik moest er niet aan denken.

“Ik heb geen zin,” verklaarde ik koppig. “Ik wil slapen.”

“Al moet ik je er aan je haren heen slepen,” dreigde Nina op een streng toontje. “Over een uur sta jij op de Staringlaan.”

Ik slaakte een hele diepe zucht. “Op de Staringlaan?” mompelde ik, heftig balend.

Nina knikte enthousiast. “Ja, op nummer 35 bij de familie

Middelburg. En ik zou een kek rokje met een panty aantrekken, want ze klonk een beetje kakkerig.”

“Ik heb totaal geen zin om naar Peru te gaan. Ik heb daar niks te zoeken. Iedereen is toch al dood.”

Terwijl ik het zei, besepte ik zelf ook heel goed dat ik daar niks van meende.

Zo rond mijn zevende verjaardag had ik namelijk opeens gesnapt waarom ik als enige van onze familie donker haar had, terwijl alle anderen blond waren. Mijn ouders waren mijn ouders helemaal niet. Ik was geadopteerd.

Toen ik bijna vier was, waren pap en mam – mijn adoptie-ouders dus – met de KLM naar Lima gevlogen en daar hadden ze in het weeshuis een klein verlegen meisje opgehaald, dat tot dan toe naar de naam Kiyari scheen te hebben geluisterd, maar dat herinner ik me niet meer.

In elk geval vond mam dat maar niks, zo’n naar prehistorische Inca’s klinkende naam en dus werd ik Melanie.

Melanie de Jong. Hollandser kan het haast niet.

In mijn pubertijd drong het allemaal pas echt tot me door en vanaf dat moment kreeg ik extra belangstelling voor Peru. Ik zocht info op internet, ging samen met Nina op Spaanse les, maakte er een werkstuk over en kocht een slobbertrui van lama-wol. En aan iedereen die het maar horen wilde, vertelde ik dat ik naar mijn geboorteland zou gaan zodra ik mijn vwo-diploma op zak had. Ik durfde er niet bij te zeggen dat ik ook dolgraag wilde weten of er daar nog échte familie van mij

woonde. En of die mensen net zulk zwart haar hadden als ik en precies dezelfde bruine ogen... Want bij mam lag dat allemaal erg gevoelig, dus deed ik net of het mij vooral om Peru ging.

Toen ik – na een jaar van zitten blijven – eindelijk was geslaagd, kreeg mam kanker en daarna was het er niet meer van gekomen.

Nina maakte wat rare bewegingen met haar schouders en schoof met een pijnlijk gezicht van mijn bed af.

“Heb je weer last van je nek?” vroeg ik.

Ze knikte. “Ja, dat komt van al dat typen in een rare houding. Ik moet misschien een andere baan zoeken, dit is niet goed voor me.” Ze trok een stoel bij en ging weer naast me zitten. “Maar ik kan ook wat dingen noemen die niet goed voor jou zijn en het gaat nu even over jou.”

“Je bedoelt dat ik beter kan stoppen met dat baantje bij *De Kuil*? Maar ik heb van dat sjouwen met die dienbladen echt nog geen kramp in mijn armen overgehouden.”

Nina trok haar schouders op en liet ze weer zakken. Daarna zuchtte ze diep en schudde haar hoofd. “Ik bedoel dat je beter kunt stoppen met constant zo veel te drinken. Dat lost niks op.”

“Drinken? Ik? Hoe kom je daar nou weer bij? Ik drink amper.”

Nina wreef met opgetrokken wenkbrauwen over haar neus. “Hooguit een paar wijntjes, ja. Ik ken het verhaal.”

“Nou dan? Dat is dan toch oké?”

“Het is helemaal niet oké, Mel. Dat weet je best. Je komt minimaal twee keer per week je bed niet uit omdat je een gigantische kater hebt.”

“Dat heeft iedereen in het weekend,” protesteerde ik. “Normale mensen slapen dan uit.”

“Niks weekend, het is vandaag donderdag.” Nina legde haar hand op mijn arm. “Je hebt een drankprobleem, Mel. En ik snap dat wel, maar...”

“Ik een drankprobleem! Wat een onzin! Ik had gewoon een feestje! Dat jij van de blauwe knoop bent, moet je helemaal zelf weten. Maar dan moet je niet gaan zeuren als ik er wél eens eentje neem.”

“*Eentje?* Je pakt er elke avond minstens vier. Als het er niet meer zijn.”

Ik werd boos. “Vier glazen? Wat een flauwekul! Hoe kom je bij die onzin? Het zijn er hooguit twee. Of minder.”

Onwillekeurig begon ik in gedachten toch even te tellen. Vaak nam ik een aperitiefje voor het eten en dan inderdaad bij de warme hap nog eentje. Of misschien wel twee. Van een goed glas wijn gaat zo’n maaltijd immers veel beter smaken. Dan bij de tv natuurlijk nog een paar glaasjes met wat chips of een schaalje nootjes... en misschien voor het slapen gaan nog eentje om het af te leren. En op werkdagen namen we in *De Kuil* na sluitingstijd met de hele serveerploeg vaak nog een Irish Coffee’tje of een kleurig cocktailtje, gewoon voor de gezelligheid. *Teambuilding*, noemde onze cheffin dat.

Oké, dat deden we niet elke avond, maar toch...

Nina keek me ondertussen scherp aan. “Dus het is nóg meer dan ik dacht?” Ze trok een gezicht alsof ze dat altijd al geweten had en daarna legde ze – voor de zoveelste keer – uitvoerig uit dat voor een vrouw één glas sterkedrank meer dan genoeg was, als je dat tenminste niet elke dag deed.

“Ik heb geen zin in dat eeuwige gepreek van jou,” snauwde ik boos. “Ik sla heus wel eens een dagje over.”

Nina sloeg haar armen strijdlustig over elkaar. “En wanneer was dat dan wel? Ik kan me daar niks van herinneren. Sinds je moeder gestorven is, drink je constant maar door.”

Als ik heel eerlijk was, had ik zelf ook geen flauw idee wanneer ik voor het laatst een sapjesdag had ingelast, maar dat ging ik echt niet toegeven.

“Je krijgt je ouders hier heus niet mee terug,” ging Nina door. “Het wordt tijd dat jij je problemen eens onder ogen ziet en weer...”

“Hou op over mijn ouders! Die hebben er niks mee te maken.” Ik stapte wat wiebelig uit bed, haalde mijn dekbed van de stoel uit de hoek en kroop er weer lekker onder. “Je bekijkt het verder maar met je gezeur! Welterusten.”

*

Een paar uur later werd ik wakker met een ontzettend droge mond en een hoofdpijn die nog erger was geworden.

Ook moest ik heftig naar de wc, dus ja... Ik strompelde mijn bed uit, haastte me naar de badkamer en dronk – na de noodzakelijke sanitaire handelingen – de halve kraan leeg.

Daarna sjokte ik naar onze gezamenlijke woonkamer en trok het kastje van het eiken bergmeubel open. Terwijl ik graaiend op zoek ging naar de paracetamol raakten mijn vingers een stuk krant.

Een krantenknipsel?

Had ik dat al niet eens eerder gezien?

Ja, volgens mij was Nina daarmee aan komen zetten.

Toch?

Of had ik dat allemaal gedroomd?

Ik trok de krant naar me toe en zag dat er een briefje op vastgeniet was:

Voor als je eindelijk eens wakker bent! Ik heb de afspraak van vanochtend verzet en nu is het vanmiddag om halfvijf (16.30 uur) Staringlaan 35. Sollicitatie! Meer info z.o.z. Grz. Nina.

Ik draaide het blaadje gehoorzaam om.

Wegens omstandigheden gezocht: verpleegkundige die hulpbehoevende dame van 82 wil begeleiden op rondreis door Peru. Goed salaris, eigen hotelkamer en onkostenvergoeding.

Ik had het blijkbaar toch niet gedroomd. Nina wilde mij op een goedkope manier naar Peru helpen.

Maar ik was natuurlijk helemaal geen verpleegkundige. Als ze me daar om een diploma vroegen, viel ik hopeloos door de mand.

Aan de andere kant wist ik er natuurlijk wel het nodige van. Ik kon injecties geven, bloed afnemen, een infuus aanleggen en het legen van een ondersteek had ook geen geheimen voor me. Al die dingen had ik jarenlang voor mijn zieke moeder gedaan.

Mam...

Er ging een steek van ellende door mijn hartstreek.

Ik miste haar zo ontzettend dat het bijna écht pijn deed, maar ja...

Het was allemaal zo zinloos. Ik kon haar net zo erg missen als ik wilde, maar daar kreeg ik mijn moeder niet mee terug.

Waarom moest uitgerekend zij die ellendige ziekte krijgen? Ze had letterlijk nog nooit een vlieg kwaad gedaan. Ze was lief, ze was vrolijk, ze was zorgzaam. Ze was de beste moeder van de hele wereld. En dat vond mijn vader ook. Tot mam zo ziek werd dat hij als vrouw niks meer aan haar had. Toen was hij bij zijn zwaar geblondeerde secretaresse gaan wonen en hoorden we niks meer van hem. Hij was zelfs nog te beroerd geweest om op de begrafenis te komen. Gelukkig hebben mijn broers Alex en Arno verder alles geregeld, anders had ik dat ook nog allemaal alleen moeten opknappen.

Ik haalde diep adem en schudde mijn hoofd. Het leven was af en toe ontzettend oneerlijk!

Ik dwong mezelf om weer naar de advertentie te kijken. Het was helemaal geen gek idee om de hele boel hier gewoon een poosje de boel te laten en eindelijk eens terug te gaan naar mijn *roots*.

Aan de andere kant... Mam was er nooit zo happig op geweest om mij naar Peru te laten gaan. Integendeel eigenlijk. Ze had tot het laatste toe haar uiterste best gedaan om dat idee uit mijn hoofd te praten. Alsof ze bang was dat ze mij daar kwijt zou raken.

Ik beet op mijn lip en dacht na.

Ach wat, mam was mij toch allang kwijt. Of ik haar natuurlijk.

Dus wat kon het voor kwaad als ik ging proberen om dat baantje te krijgen? Alle kans dat ik meteen werd weggestuurd als ze hoorden dat ik geen verpleegkundige was.

Maar misschien viel het met de gezondheid van de oude dame erg mee? Anders ging ze toch niet op zo'n verre reis?

Oké, er was maar één manier om daar achter te komen en dan werd er onderhand toch enige actie van me verlangd.

Ik keek op mijn horloge.

Kwart voor vier al?

Dan moest ik als een speer onder de douche.

Ik propte haastig twee paracetamolletjes in mijn mond, slikte die door en spurtte naar de badkamer.

*

Om precies vijf minuten voor halfvijf parkeerde ik mijn fiets op de Staringlaan tegen een lantaarnpaal, zette hem op slot en maakte hem daarna nog met een hangslot aan de paal vast. Zelfs in het keurige Soest worden er namelijk aan de lopende band fietsen gestolen en ik kon mijn trouwe karretje echt niet missen. Een baantje als serveerster is niet bepaald een vetpot. “Prachtig op tijd,” zei een bekende stem onverwacht achter me.

Ik draaide me verbaasd om en keek Nina aan. “Waar kom jij nou opeens vandaan? Ben je me aan het stalken of zo?”

Ze schudde haar hoofd. “Als je niet gekomen was, dan had ik in jouw plaats gesolliciteerd. Volgens mij is dit namelijk de kans van je leven.”

Er borrelde opeens een enorm schuldgevoel in mij naar boven. Nina deed zo haar best voor mij en ik stond haar alleen maar af te snauwen omdat ze iets van mijn wijnconsumptie had durven zeggen.

“Het spijt me, Nien. Ik, eh... Ik doe best wel rot tegen je, de laatste tijd. Ik, eh... Het spijt me echt.”

Nina wuifde mijn verontschuldiging weg. “Het is wel oké, Mel. Ik weet dat je nu een moeilijke tijd hebt. Vriendinnen in voor- en tegenspoed, hè?”

“Je bent een schat. Ik schaam me rot.”

Ik verwachtte half en half dat Nina nu weer een opmerking

over mijn zogenaamde drankprobleem zou gaan maken, maar in plaats daarvan gaf ze me een bemoedigend tikje op mijn arm. “Je ziet er geweldig uit in dat jurkje. Ga ervoor, hè? Ik duim voor je.”

Ik glimlachte. “Bedankt. Ik zal mijn best doen. Wacht je op me?”

“Niet hier.” Nina schudde haar hoofd. “Mij te koud. Ik ben thuis, oké?”

“Oké, ik bel je als ik wat weet. Tot straks.” Ik stopte mijn fiets sleutel in mijn tas en hing die over mijn schouder. Daarna wiebelde ik op mijn veel te hoge pumps naar de deur van nummer 35. Tenminste, ik nam aan dat het wiebelen door de hakken kwam en geen overblijfsel van het wilde feestje was. Voor ik op de bel kon drukken, zwaaide de deur wijd open en er kwam een lange man naar buiten, die mij met een stralende grijns aankeek. “Zo, lekker ding. Hoofdpijn weer over?” vroeg hij.

“Pardon?” prevelde ik verbijsterd. “Kennen wij elkaar?”

“En óf wij elkaar kennen, schoonheid. Je kunt geweldig kussen.”

“Daar is natuurlijk geen woord van gelogen,” pareerde ik.

“Maar van kussen met jou is echt geen sprake. Nooit geweest ook.”

“Vannacht smeekte je me bijna of ik met je naar bed wilde,” zei het onbeschofte type grijnzend. “Of ben je dat vergeten?” Ik nam even de tijd om de vent te bestuderen. Hij had golven-

de blonde haren, een knap gezicht en een perfect lijf. Erg mooie grijze ogen ook. En een mond die inderdaad gemaakt leek voor een vurige kus...

Een spannende man, dat zeker.

Maar ik herkende hem echt niet.

“Volgens mij sta je dit ter plekke uit die grote duim van je te zuigen,” zei ik koeltjes. “Ik geloof niet dat wij elkaar ooit ontmoet hebben.”

“Maar wat doe je hier dan op mijn stoep?”

“Ik kom solliciteren.” Ik kuchte. “Als verpleegkundige.”

Hè, wat stom. Waarom zei ik dat nou? Alle kans dat ik het nu verder wel kon schudden.

En ja, hoor. Daar praatte de vent al verder: “Verpleegkundige? En je zei dat je serveerster was? In *De Kuil*. Toch?”

Ai, dit ging helemaal mis. Ik had hem blijkbaar echt ooit al eens eerder ontmoet. Of zou Nina hem over mijn baantje verteld hebben? Zij had deze afspraak gemaakt, wie weet wat ze allemaal over mij had rondgebazuind?

Ik schonk de vent een minzaam lachje en besloot om maar gewoon in de aanval te gaan. Dat werkte meestal het beste. “Kan ik nu onderhand eens naar binnen? Of is de baan al weg?”

Hij stapte opzij en gooide de deur met een weids gebaar nog verder open. “Ga je gang, Melanie. Mijn moeder wacht op je.”

“Is je moeder al 82?” vroeg ik verbaasd. Want hij was ongeveer net zo oud als ik, dus dan was zijn ma wel erg op leeftijd

geweest toen ze hem kreeg.

Hij grijnsde opgewekt. “Welnee, het gaat om mijn oma. Die wil per se op reis.” Hij haalde zijn schouders op. “Mijn moeder zou met haar mee, maar ze heeft vorige week haar elleboog gebroken. Vandaar.”

“Wat vervelend voor haar.”

De man knikte. “Dat kun je wel zo stellen, ja. Als ze niemand anders vinden, moet ik als oppas mee.” Hij trok een smekend gezicht. “Dus zorg er alsjeblieft voor dat je een beetje in de smaak valt. Ze hebben er al vijf weggestuurd.”

Ik trok een wenkbrauw op. Waren er al vijf sollicitantes afgeserveerd? Nou, dat klonk bemoedigend.

“Ik ga mijn best voor je doen.” Ik trakteerde hem op mijn meest spannende glimlach, stapte langs hem heen de gang in en bleef na een paar passen aarzelend staan. Aan het eind van de gang was een grote deur, die op een kiertje stond. De keuken zo te zien. Dat leek me geen plek om sollicitanten te ontvangen.

En daar rechts zou de wc wel zijn. Er kwamen tenminste allerlei watergeluiden van een doortrekkende stortbak vandaan. Nu maar hopen dat er zo meteen niet iemand met een opgelucht gezicht en in een wolk van plattelandsparfum naar buiten zou stappen. Dat vond ik altijd zo gênant!

Of zou dat als test bedoeld zijn? Een beetje verpleegkundige keek niet op of om van een stevige poeplucht. Toch?

“Het is de tweede deur aan je linkerhand,” riep de man ergens vanuit de verte en daarna sloeg de voordeur met een klap

dicht.

Ik keek nog even om, maar de gang was leeg, dus ik was helemaal op mezelf aangewezen.

Ik haalde diep adem om mezelf even wat moed in te pompen, maar dat had ik beter uit mijn hoofd kunnen laten. Het was benauwd in de gang. Er hing een rare walm van verschaalde sigarettenrook, die vermengd werd met de overdreven geur van een wc-eend of een andere zogenaamde luchtverfrisser uit een spuitpompje. Bah!

Ik vroeg me ineens af of de andere sollicitanten alleen aan deze stank al genoeg gehad hadden en daarom keihard waren weggerend.

Zou ik anders ook maar...

Maar ja, ik kreeg steeds meer zin om naar Peru te gaan en met een spaarrekening waar precies driehonderdveertig euro en twintig cent op stond, kon ik dat wel schudden. Dus liep ik naar de aangewezen deur en gaf een beschaafd klopje op het verweerde hout.

Niks. Geen enkel geluid.

Ik klopte wat harder.

Weer niks.

Tja, wat moest ik?

Ik gaf een flinke klap op het hout en daar had ik meteen al spijt van. Ten eerste had ik mijn hand pijn gedaan en ten tweede maak je als sollicitant geen beste indruk als je min of meer de deur staat in te beuken om je aanwezigheid aan te kondigen.

Maar ja, als ze je niet horen, moet je toch wat...

“Maak toch niet altijd zo’n herrie, Rogier!” klonk het boos uit de kamer. Een tel later knalde de deur open en ik keek recht in het zwaar opgemaakte gezicht van een vrouw van onbestemde leeftijd. Ze had geblondeerde haren met streepjes grijs erdoor en haar valse tanden vielen bijna uit haar mond toen ze die opendeed. Haar linkerarm zat in een vaalblauwe mitella die absoluut niet kleurde bij haar paarse bloemetjesjurk. Geen modefreak, dat was duidelijk.

“Je bent Rogier helemaal niet,” knarste de vrouw verontwaardigd, terwijl ze met haar tong haar gebit weer in positie bracht. “Goedemiddag, mevrouw,” zei ik op mijn meest geloofwaardige verpleegsterstoontje. “Ik ben Melanie de Jong en ik kom solliciteren voor de baan als gezelschapsdame voor de reis naar Peru.”

“Gezelschapsdame? Ik zoek een verpleegkundige. Dus als je dat niet bent, kun je dat beter meteen zeggen. Dat scheelt ons allebei een hoop tijd.”

Ik onderdrukte de neiging om me om te draaien en alsnog heel hard weg te rennen. Want als deze vrouw al zo’n valse heks leek, dan zou haar moeder van tweeëntachtig wel helemaal een lelijk portret zijn.

Maar ik had ook geen zin om me als een klein meisje te laten wegsturen. Daarvoor had ik geen helse en ijsskoude fietstocht met een veel te kort rokje op een waardeloos zadel overleefd! “Ik heb geen diploma, mevrouw. Maar ik ben heel goed als